

NIINA
REPO

urossy

ANTEEKSI-
ANTO

NIINA REPO

Anteeksianto

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© NIINA REPO JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-47673-4
PAINETTU EU:SSA

*Hello darkness, my old friend
I've come to talk with you again
Because a vision softly creeping
Left its seeds while I was sleeping
And the vision that was planted in my brain
Still remains
Within the sound of silence*

—PAUL SIMON

As Oy Kivimäki

Talo on rakennettu 1928 ja peruskorjattu 1985 vaari Liimatan ja pappa Parolan sekä heidän perheidensä muuttaessa taloon.

Asunnon yksi omistajat:

1985–2005 vaari Liimatta ja perheensä, johon kuuluu myös Jouni Liimatta eli markettimies.

2005–2012 Jouni ja Saara Liimatta sekä lapset Amalia ja Veeti ja koira Willi. Jouni on taloyhtiön hallituksen pj.

2012–2017 Verna, Ossi ja Vanamo Rauhala. Ossi on taloyhtiön isännöitsijä vuosina 2013–2017.

2017– Kerttu Hemminki ja kissa. Kerttu on uusi isännöitsijä.

Asunnon kaksi omistajat:

1985–2013 Pappa Parola ensin perheensä ja myöhemmin puolisonsa kanssa. Pappa on talon isännöitsijä.

2013– Kaisa ja Ilmari Kallio lastensa kanssa. Ilmari on taloyhtiön pj.

TÄMÄ ON TARINA talosta ja sen langettamasta varjosta. Siitä, mitä varjossa alkaa tapahtua. Luottamuksen menettämisestä. Vihasta, joka ottaa vallan. Tämä on kertomus pimeydestä, joka laskeutuu talon katolta, ja pimeydestä, joka piilee meissä kaikissa. Hänessä. Sinussa. Ja minussa.

Haluan korostaa, että yksikään tämän tarinan henkilöistä ei ole todellinen ihminen ja että kyseessä on fiktio, sepite. Vain talon ongelmat ja kaikki niihin liittyvät käännteet ovat totta.

Prologi

– Mitä sinä täällä teet?

– Tulin teelle. Istu alas. Et koskaan vastannut kahvikutsuumme, joten on jo korkea aika kilistää kuppeja ja puhua.

– Jahas.

– Sen tietenkä jo tiesit, että olette tuhonneet meidät.

Näin, kuinka punaiset läikät alkoivat levitä miehen kaulalle.

– Senkin tiedät, että olemme yrittäneet taistella oikeuksistamme, mutta tilanne vain mutkistuu ja jatkuu eikä loppua näy.

Miehen silmien alla oleva ohut iho, joku hermo, väräsi hiukan. Pidä pienen, taiteellisen tauon.

– ...mutta sitä ette tienneet, että riitä olisi voitu ehkä välttää, jos olisitte tulleet vastaan, pyytäneet anteeksi.

Miehen nenästä kuului vaimea tuhahtus.

– Ajattele. Te ette tosiaan kertaakaan, missään vaiheessa, pyytäneet meiltä anteeksi, vaikka luulisi, että olisitte tehneet sen heti, kun ongelmia alkoi paljastua.

Eikä vieläkään ole liian myöhäistä. Ehkä. Voit pyytää anteeksi nyt ja katsoa mitä sitten tapahtuu.

– Siksikö sinä tänne tulit? Anteeksiopyynnön takia?

– Niin.

– Ja sittenkö te muka lopetatte meidän kiusaamisemme?

– ...tarkoitatko lakijuttua? Voi olla.

– No... hän näytti epäröivältä. – Anteeksi. Pyydän anteeksi. Ja tarkoitan sitä. Usko tai älä, olemme olleet hyvin pahoillamme. Me emme tienneet.

Istuin ja katselin häntä.

– No...? hän kysyi hetken kuluttua hiukan malttamattomana. – Saammeko anteeksi?

Kriminaalipsykologi Hannele Eräjoki ja vanhempi konstaapeli Kalevi Rönkkö:

»Pinnalta katsottuna ihmisen pahuus ei ole kovin mystinen asia: se on toisten ihmisten kaltainkohtelua syystä tai toisesta. Kriminaalipsykologin tehtävä on etsiä näitä syitä ja analysoida niitä.

Psykologin työ on kaivautumista. Se on ihmisen kokemusten valaisemista lampulla. Se, mikä näyttää yksinkertaiselta, osoittautuu kaivaessa usein monisyiseksi, perintötekijöiden ja ympäristön vaikutuksen summaksi. Minä olen tämän podcastin emäntä, kriminaalipsykologi Hannele Eräjoki. Tutkin työkseni rikollista käyttäytymistä. Vieressäni täällä studiossa istuu vanhempi konstaapeli Kalevi Rönkkö. Ole hyvä.»

»Kiitos. Kun rikos tapahtuu ja siitä tulee ilmoitus, on silmien edessä lyhyen hetken tyhjä kangas. Sitten kankaalle alkaa hahmottua asioita. Uhri, paikka, mahdolliset tekijät. Piirtyy tapahtumaketjuja ja tilanteita, ihmisten välisiä suhteita. Löytyy yksityiskohtia, joihin huomio kiinnittyy.

Poliisin työ on palapelin rakentamista. Ja vaikka välillä tuntuisi, että paloja on hukassa, ei tule lannistua. Puuttuvat palat ovat olemassa. Ne pitää vain löytää. Minä, Kalevi Rönkkö, olen isäntänne tässä suomalaisia rikoksia käsittelevässä podcast -sarjassa.»

Hannele:

»Hyvittääkö tarkoitus teot? Mitä jos kyse on itsepuolustuksesta? Lasten suojelusta? Mitä jos joku ajatteli

tekevänsä hyvää pahan sijaan? Viimeisin voi olla joskus rikoksista julmin.»

Kalevi:

»Pahoja tekoja oikeutetaan sillä, että niiden kohteena on pahoja ihmisiä. Se on kuitenkin ajatusharha. Pahat teot ovat pahoja kohteesta riippumatta.»

Hannele:

»Miehet ovat aggressiivisempia kuin naiset, mutta molemmilla sukupuolilla on suurin piirtein yhtä paljon aggressiivisiä ajatuksia.»

Kalevi:

»Se, miten puhuttu liittyy seuraavaksi käsittelemämme rikostapaukseen, selviää nyt alkavassa podcastissa. Jakson keskiössä ovat syvältä sielusta koutraisheet tapahtumat, joita on käsitelty myös mediassa. Minulla tapahtumien synnyttämiä päällimmäisiä tuntemuksia ovat hämmennys, viha ja turhautuminen. Entä sinulla, Hannele?»

Hannele:

»Mieleeni tulee susi lampaan vaatteissa. Tiesitkö, että pahuudesta on vaikea päästä eroon, koska se verhoutuu? Liikkuu valeasussa. Niin tässäkin tapauksessa.»

Alkupuhe podcastin »Pimeä nousee, suomalaisia rikostarinoita» jaksosta »Kohtalokas viikonloppu osa I – Kuollut hukumalla.»

I

Pimeä laskeutuu talon katolta

Verna

(toukokuu 2012)

Seisoin pihalla ja ihailin taloa. Sydämeni sykähteli villisti ja käteni hikosivat. Rakastumisen oireita.

Markettimies kehui taloa vuolaasti. Hänen vaalea olemuksensa huokui lämpöä kuin vastaleivottu vehnä-sämpylä ja hänen poskensa punoittivat. Talo oli helmi. Löytö. Markettimies tunsu talon jokaisen sentin ja kertoi, että kaikki oli hyvin rakennettu ja kunnossa. Kuuntelin huumaantuneena ja vilkuilin vuoroin taloa ja Ossia.

Vanamo pomputteli jalkapalloa ja näytti iloiselta. Oma piha. Paikka maalille. Mitä muuta pallokenttien nopea ja vaarallinen *blenderi* saattaisi toivoa? Vanamo myös tanssi, kevyesti kuin kukan terälehti tuulella. Tässä talossa olisi tilaa tanssia.

Oli oikeastaan Vanamon ansiota, että olimme saaneet kuulla talosta.

– Et ikinä arvaa mitä! puhkui Ossi yhtenä päivänä innostuneena, kun palasi Vanamon pelistä. – Muistat markettimiehen, sen, joka omistaa kaupan? Ai et? Se on se vaalea, joka valmentaa yhtä joukkueista. Sitä, jossa pelaa sen tyttö Amalia. No. Joka tapauksessa. Tänään tytöt pelasivat vastakkain, seistiin markettimiehen kanssa siinä kentän laidalla, rupateltiin ja tulin maininneeksi, että me haaveillaan talosta. Se oikein innostui ja sanoi: Kappas,

mikä sattuma! Meidän perhe on juuri muuttamassa pois paritalosta. Se on kaunis, vanha puutalo, oikea aarre. Jos haluatte, voin esitellä sen teille ennen muita. Minulla on tunne, että olisitte juuri oikeat ostajat!

Olin Ossin kanssa samaa mieltä: kuulosti hyvältä. Muutama asia tosin askarrutti.

- Miksi ne muuttavat, jos talo kerran on niin ihana?
- Niitä on viisi, äiti, isä, lapset Amalia ja Leevi ja koirakin vielä. Talon on käynyt niille pieneksi.
- Keitä siinä toisessa päädyssä asuu?
- Jotkut vanhukset. Kuulemma mukavia.
- Ok, vastasin. – Olisihan se kiva nähdä. Ja vielä ennen muita!

Ja niin päädyimme katsomaan taloa.

Markettimies pulppusi puhetta. Myös hänen vaimonsa Saara oli paikalla mutta seisoskeli hiljaisena.

– Tämä on rakennettu vuosisadan alussa ja peruskorjattu 80-luvulla. Rakennusliikkeen tekemä remontti onnistui upeasti, markettimies kehuu. – Rakenteet purettiin hirrelle ja muurille asti ja rakennettiin sitten takaisin. Siksi uskallankin sanoa, että kaikki on kunnossa. Täällä ei ole tapahtunut vesivahinkoja. Ai mikäkö on tahra yläkerran katossa? Lasten tekosia. Likatahra. Katossa ei ole koskaan havaittu mitään vauriota eikä viime tarkastuksesta ole kauan. Salaajaputki kulkee pihan poikki ja kerää hulevedet.

Palasimme kotiin päät pyörällä. Miten tällainen onni saattoi osua kohdalle? Kuinka hyvältä tuntui kuulla asiat suoraan ihmiseltä, joka todella tunsu talon, eikä toisen käden tiedon varassa olevalta välittäjältä. Ja vielä niin miellyttävältä kuin markettimies. Oli vain yksi ongelma. Raha.

Ossi oli ammatiltaan laborantti ja soitti pellebändissä, minä olin opiskellut sata vuotta biologiaa yliopistossa ja tein hanttihommia, oikolukua ja toimistojen siivousta, eli emme olleet mitenkään rikkaita. Mutta jotakin meilläkin sentään oli sukanvarressa ja ainahan voisi ottaa lainan.

Muutamassa päivässä olin lietsonut päälle hurjan innostuksen: markettimiehen talo oli kuin kaunis kakku ja meille tarkoitettu!

Ennen ostopäätöstä myös vanhempani, mummi ja ukki, kävivät talolla.

– Olipa myyntihenkkinen mies, hymähti mummi kuultuaan markettimiehen suusta samat puheet kuin mekin.

– Markettimies hän onkin! minua nauratti. Mummi-kin naurahti. Ja Ossi ja Vanamo. Naurumme lomittuivat ja muodostivat iloista musiikkia.

Niin teimme päätöksen, haimme lainaa ja saimme sen mummin ja ukin takauksen avulla. Kauppa lyötiin lukkoon ja kättelimme pihalla.

Jos hetkeä hidastaisi, se näyttäisi tältä: markettimiehen käsi ojentumassa kohti Ossin kättä, molempien kasvot hymyssä. Vanamo ryhdikkäänä, jalka pallon päällä. Markettimiehen vaimo katse kengissä. Minun innokkaat kasvoni kohotettuina kohti taloa. Kaunis talo ja hehkuva ilta-aurinko. Talon edessä varjo.

Verna

(toukokuu vuonna 2015)

Remonttimies, jonka olimme palkanneet hiomaan hilseileviä ikkunanpieliä, katseli yläkerran vinokatossa venyttelevää rumareunaista tahraa. Jälki oli aluksi ollut mangon kokoinen, mutta muistutti nyt amebaa, sisällä oli tummempi alue, jota reunusti kellertävä, huntumainen rengas.

– Sanoitteko, että katto on tutkittu ja kunnossa? Remonttimies hieraisi nenäanalusta.

– Juu. Siinä ei koskaan ole ollut mitään ongelmaa. Peltikatto oli maalattu ja tarkastettu vähän ennen kuin muutimme tänne. Kunnossa oli, vastasin. Mieheni Ossi nyökkäsi.

– Ette tarkastaneet sitä itse?

– Ei ollut tarvetta, koska sehän oli jo tarkastettu. Tuo tahra on kuulemma likatahra. Maalattiin se yli, mutta jostakin syystä se puskee takaisin.

– Haittaako, jos käväisen katolla? Haluaisin tarkastaa yhden asian, remonttimies sanoi ja kolisteli pian korkeuksissa.

Elimme tähänastisen elämämme viimeisiä viattomuuden ja huolettomuuden hetkiä – mitä emme tietenkään

tienneet. Ja vaikka olisimmekin, se tuskin olisi muuttanut mitään. Emme olisi ehtineet juhlia tuokiota, laittaa tanssiksi, keittää kahvia ja kaakaota saati leipaista muhevaa porkkanakakkua. Tai ehkä sittenkin, jos olisimme tienneet, olisimme tehneet jotakin toisin: vilkaisseet kelloa, painaneet mieleemme täsmällisen ajan, jona pimeä alkoi laskeutua alas katolta ja ympäröidä meitä vähitellen joka suunnasta. Olisimme hengittäneet sisäämme kevään tuoksua, imeneet itseemme sen heleää valoa, suukottaneet tyttäreemme Vanamon vielä avoimia, hymyileviä kasvoja. Olisimme halanneet toisiamme ja luvanneet, että mitä ikinä olisi edessä, me selviäisimme siitä perheenä. Sen sijaan menimme ulos ja harmittelimme talon hilseilevää ulkomaalia ja minä poimin kukkapenkistä kaksi kotiloa ja yhden tappajaetanan.

Remonttimies kipusi alas katolta, katsoi meitä hymyttä ja sanoi: – Nyt voisitte ottaa toisianne vaikka kädestä kiinni. Nimittäin niin kuin arvelin, teidän välikattonne on läpimärkä.

- Läpimätä? henkäisin.
- Sitäkin todennäköisesti.

Ossi älähti jotakin vieressäni ja tarrasi sitten kiinni kyynänpäästäni. Tappajanetana pudota läiskähti kengälteni. Ravistin sen irti.

– Työnsin käteni välikaton liepeen alle, sain kiinni villan reunasta ja ikävä kyllä se tirsisi nestettä, remonttimies jatkoi.

- Mutta miten voi olla...?

– Välikatto on liian piukkaan rakennettu. Ilma ei kierrä. Se tahra teidän katossa on kosteutta. Sanoitteko, että myyjän mukaan katossa ei ole ollut mitään ongelmia? Se ei voi olla totta. Sen lisäksi, että se on märkä,

siellä on tehty pelastustoimenpiteitä. Isketty putkenpätkiä ja puurimoja villojen ja pellin väliin. Ihan hirveän näköistä jälkeä.

Nostin katseeni remonttimiehen kasvoista ja tuijotin epäuskoisena puutalomme kattoa. Yhtäkkiä muistin kuinka olin nähnyt sen höyryävän muuttoamme seuraavana kuumana kesänä.

– Ei jumalauta, sanoin Ossille. – Muistatko, kun kerroin meidän talon höyryävän?

– Muistan, hän sanoi. – Minäkin näin sen.

– Eikä silti tajuttu. Miten voi olla. Eivät kai talot yleensä tai ainakaan ilman syytä höyryä.

Ajattelin tuota vuosien takaista kesäpäivää ja kuinka talomme yllä oli leijunut sumu. Talo oli ollut kuin morsian, yllään sateenkaarihuntu. Tuolloin olin ajatellut vain, kuinka kaunis talo oli, kuten myös sen päällä häilähtelevä spektri, ja kuvitellut talon kuiskaavan: *niin minäkin sinua*.

Nyt kyselimme, mitä meillä oli edessä. Kattoremontti tietenkin. Joko pelkkä välikatto uusiksi tai sitten koko höskä. Ossi huokaisi raskaasti ja ilmoitti soittavansa Pappa Parolalle.

Pappa Parola ja hänen vaimonsa olivat asuneet paritalon toista päätyä silloin yli kolme vuotta sitten, kun olimme kotimme Liimatoilta ostaneet. Pappa oli toiminut talon isännöitsijänä. Sittemmin, vähän Liimatoiden jälkeen, myös Parolat olivat myyneet päätynsä, jota asuttivat nyt Kalliot.

– Parola? No hyvä. Ossi tässä moi. Tuli eteen ikävä juttu. Talon välikatto on märkä. Sitä on yritetty korjailakin tökkimällä sinne putkenpätkiä. Meillä ei ollut tästä mitään tietoa. Avaatko vähän?

En kuullut, mitä pappa Parola vastasi. Mutta Ossin kuulin hyvin, koska hänen volyyminsa kohosi lause lauseelta.

– Siis mitä? Milloin? Ei todellakaan tiedetty, koska meille ei kerrottu. Vai että laastarointia. Pientä ensiapua. Muistat varmasti sen meidän katossa olleen tahran. Eikö teidän puolellanne näkynyt jälkiä? Katon ongelmasta olisi pitänyt olla talon papereissa!

Puhelun jälkeen Ossin kasvot punoittivat.

Hän istui yhdelle kukkapenkin reunakivistä.

– Pappa tiesi heti, mistä puhuin, hän sanoi.

– Ei voi olla totta, puuskahdin.

– Se sanoi, että kyllä, on aivan selvä, että katto on märkä. Sitten se sanoi näin: sinne liepeen alle kun työntää kätensä niin on kuumaa ja kosteaa kuin naisen alushousuissa.

Istahdin Ossin viereen, huomasin maahan ravistamani etanan ja liiskasin sen kenkäni pohjalla.

– ...kuin naisen alushousuissa, mutisi remonttimies myötätuntoisella äänellä ja istui hänkin.

Siinä sitten nakotimme murheellisena rivinä. Pappa oli kertonut myös, että 90-luvun alussa oli huomattu talon ulkomaalin kuoriutuvan räystääiden alta. Syyksi paljastui katon puutteellinen tuuletus. Ongelmaa lähdettiin korjaamaan lisäämällä tuuletusaukkoja ja tökkimällä rimoja villan ja pellin väliin. Kunnollinen remontti päätettiin tehdä myöhemmin samassa yhteydessä, kun koko katto pelteineen päivineen uusittaisiin. Harmi vaan, että sitä päivää odotettiin vieläkin. Remontista enemmän osaisi kertoa Liimatan vaari eli markettimiehen isä, joka oli ollut korjauksista vastuussa. Markettimies itse oli asunut talossa ensin lapsena äitinsä ja isänsä kanssa, sit-

ten aikuisena oman perheensä kera. Toista päätyä olivat asuttaneet koko tuon ajan Parolat.

– Vai niin, sanoin.

– Vai niin, sanoi remonttimieskin. – Ette siis ostaes-sanne todella tajunneet, että se oli kosteustahra? Miten se on mahdollista?

Sitä jäimme miettimään remonttimiehen lähdettyä valmistelemaan tarjousta sekä ikkuna- että kattoremon-tista.

– Sinähän tunsit markettimiehen ja pidit häntä kunnon kaverina? sanoin Ossille mietteliäänä.

– Tunsin ja tunsin... mitä nyt kentän laidalla rupatel-tiin. Reilulta se vaikutti.

Istuimme hetken hiljaisina.

– Tuntuu käsittämättömältä, että se olisi valehdellut meille, sanoin.

– Ihmiset ovat arvaamattomia, Ossi huokaisi.

Se oli tietenkin totta.

Ossi kaivoi esiin markettimiehen numeron ja soitti.

– Ossi täällä hei. Kyse on meidän katosta... mieheni puhui silmät kiinni ja hänen äänensä kuulosti hiukan anteeksipyytävältä.

Irvistin.

– ...tämä löytynyt on niin iso ongelma, että siitä olisi pitänyt kertoa ennen kaupantekoa. Pappa Parola sanoi meille äsken kaikenlaista. Katon kosteus oli kuulemma hyvin tiedossa. Ollaan aika hämmentyneitä. Tulisitteko käymään meillä kahvilla, niin voisimme jutella asiasta? Ossi oli avannut silmänsä ja tuijotti nyt taivasta sen näköisenä, kun odottaisi sieltä apua. – Jaha. Ok, hän sanoi lopuksi ja painoi punaista luuria.

– Mitä se sanoi? hyökkäsin heti.

- Että sitähän oli yritetty korjata.
- Se siis tiesi!
- Näköjään.
- No tuleeko se kahville?
- En tiedä. Sanoi kyselevänsä katosta isältänsä.
- Ei muuta?
- Ei. Jos mitään ei ala kuulua, laitetaan sähköpostia.
- Kuulostiko se siltä, että olisi pahoillaan? Eikö se oikeasti yllättynyt yhtään?
- Ei oikeastaan.

Katselimme toisiamme, ja juttu oli niin käsittämätön, että naurahdin. Myös Ossin suupielet vetäytyivät ylöspäin, hiukan hermostuneesti nykien, mutta kuitenkin. Tuntui epätodelliselta, ettei kosteasta välikatosta ollut kerrottu. Naurahdin uudestaan, ja nyt naurahti jo Ossi-kin. Puistelin päätäni ja yhä lisää naurua kupli sisältäni. Myös Ossi hekotteli. Vanamo, joka oli ollut sisällä, tuli ulos ja kysyi, mikä noin hauskaa on, kertokaa! Ja vaikkemme kertoneetkaan, hänkin alkoi nauraa ja niin naurimme kaikki ja naurumme poreili kevätssäällä iloisena ja kirpeänä kuin hiilihappujuoma.

Illalla katto sekä pappa Parolan ja markettimiehen puheet kiusasivat minua. Vaikutti todellakin siltä, että jotakin epärehellistä, valheenkaltaista, oli ollut ilmassa silloin kun teimme talokauppoja. Ossi ja Vanamo olivat jalkapallotreeneissa, minä keräsin jälleen kotiloita pihalla. Mieleeni pulpahteli muistoja aiemmista tilanteista, joissa meitä oli huijattu.

Kun Vanamo oli kahdeksanvuotias, kävimme Kreetalla. Mukanamme oli reppu, jossa oli Vanamon aarteita:

keräilykortteja ja niihin liittyviä muovifiguureja. Kassissa oli myös lompakko, jossa oli 50 euroa. Lähdimme paluumatkalle varhain aamulla matkanjärjestäjän joukkokuljetuksella. Ehkä ajatuksemme olivat vuoren rinnettä juoksentelemissä kileissä tai perinnetanssissa, jossa paiskottiin lautasia, sillä kun olimme nousseet lentokentällä bussista, huomasimme lelukassin unohtuneen penkin alle. Juoksimme hädissämme etsimään bussiamme, mutta se oli jo poissa. Oppaamme tarttui asiaan, soitti muutamia puheluita ja vartin päästä asia ratkesi onnellisesti, bussikuski tuli luoksemme ja saimme reppumme takaisin. Sitä iloa! Kuski käveli jo pois päin, kun tajusimme, että hänethän pitää palkita. Kaivoin taskustani kympin ja juoksin hänen peräänsä. Kun nappasin häntä hihasta ja pysäytin, hän hätkähti ja näytti hämilliseltä. Kiitin uudestaan, lykkäsin setelin hänen kouraansa ja halasin. Vasta myöhemmin tulimme tarkastaneeksi, oliko repussa kaikki tallessa. Viisikymppinen oli kadonnut lompakosta. Ei voi olla totta, nauroimme häkeltyneinä. Miten sama mies, joka palautti reppumme, jonka olimme palkinneet ja jonka silmiin olimme katsoneet, saattoi olla varas?

Lopetin kotiloiden keruun ja menin halkovajaan. Tykkäsin hakata halkoja takkaamme varten. Se rentoutti. Otin kirveen vajan seinältä, raahasin ulos pari pölliä ja aloin pilkkoa. Siinä rehkiessäni muistin erään tapauksen taksikuskin kanssa, ja muisto oli kuin kutiava ihottuma, kiusallinen, mutta kiva raapia.

Olimme Ossin kanssa häämatkallamme Rooman lentokentällä, kun taksikuski nappasi meidät mukaansa jo aulasta ennen ulko-ovia. Kuski ohjasi meidät hiukan syrjässä olevalle autolle ja esitteli taksat häikäisysuojan

alta onkimastaan lapusta: airport-center rate under 50. Hyvä, nyökyttelimme. Niin pitikin olla. Matkalla mies esitteli meille patsaita, piazzoja ja palatseja, juttu luisti ja jutut olivat mukavia. Pääsimme perille – ja matka maksoikin 90 euroa.

– Mitä? Ossi hermostui, mutta kaivoi kuitenkin rahat esiin. – Taksahan oli 50 euroa.

– No, no, no... kuski puisteli päätään, pyöritteli silmiään, heilutteli käsiään ja taksalappua, pälpätti taukoamatta, nappasi rahat, sulloi ne taskuunsa, nousi autoonsa ja ajoi pois.

Jäimme katukäytävälle hämmästyneinä.

– Hitto, Ossia harmitti. – Olisi pitänyt antaa sille vain se 50 euroa!

– Mutta hei, lohdutin, – miten tällaisessa tilanteessa yhtäkkiä osaisi, tai uskaltaisi, pitää puoliaan. Jonkun pienen hotellin edessä jollakin syrjäkujalla. Hyvä ettei napannut koko lompakkoa ja laukkujakin vielä! Tai hui-taissut mailalla!

Halkaisin taas uuden klapin ja hymyilin muistoilleni, sille, kuinka harmittomia ne olivat. Tällä kertaa panokset olivat kuitenkin suuremmat. Meillä ei olisi varaa isoihin remontteihin, taloa varten otettua lainaa oli kurkkuun asti. Kumarruin kohti maassa olevaa kalikkaa, selkääni vihlaisi ja putosin polvilleni. Ai saatana. Alaselkä kramp-pasi. Ähisin ja yritin kammata itseni ylös, mutta lihakseni nykäisivät uudestaan. Toivoin, että kukaan ei näkisi, siinä olisi ruokapöydässä hyvää jutunjuurta, siellä se Rauhalan emäntä kotipihalla konttaili ja kellokin oli vasta kahdeksan! Jostakin olin lukenut: huolet iskevät alaselkääsi. Joh-tuiko tämäkin siis katosta? Saatana. Katto oli katastrofi.

Paitsi, sanoin itselleni, kun jumi hellitti ja pääsin jaloilleni, oliko se sitä oikeasti. Kaikkihan voisi mennä myös hyvin. Markkettimies tulisi kahville, myöntäisi virheensä ja sopisimme korvaussummasta. Mieshän vaikutti rehdiltä ja mukavalta, eikö vaikuttanutkin? Toisaalta – sama tunne minulla oli ollut jokaisesta vilppiveikosta. En selvästi ollut mikään ihmisluonnon asiantuntija. Vein kirveen paikoilleen vajan seinälle ja palasin sisään varovaisin askelin.

Ossi ja Vanamo palasivat pallokentältä ja söimme iltapalan. Vanamo chattailei vielä tovin parhaan ystävänsä Nellan kanssa WhatsAppissa ja minä ja mieheni juttelimme – mistäpä muustakaan kuin – päivän löydöksestä ja markkettimiehestä. Sitten takavarikoin Vanamolta puhelimen ja patistin hänet yöpuulle, koska seuraavana päivänä olisi turnaus. Vaikka tyttö oli jo melkein kaksitoista, sain peitellä hänet ja jäädä välillä hetkeksi sängynreunalle juttelemaan. Tiesin, että päivänä minä hyvänsä yhteisten iltatoimien aika olisi ohi. Puhelimesta oli jo käyty muutama sota ja sovittu, että Vanamo saisi pitää sitä pidempään iltoina, joita seuraavana aamuna ei olisi menoa.

– Äiti, oliko se niin, että me ostettiin tämä talo siltä markkettimieheltä, josta te äsken puhuitte? Ei se kovin paha mies voi olla, koska minä ja sen tyttö Amalia ollaan kavereita... Vanamo sanoi, kun käärin hänen varpaitaan peiton sisään.

Auts. Sen olin tiennyt, että tytöt tunsivat toisensa, pelasivathan he molemmat jalkapalloa ja kävivät samaa koulua, mutta että kavereita.

– Kuuntelitko sinä meidän puheitamme?

– Tietenkin. Ainahan minä kuuntelen. Etkö muista, että seinillä ja etenkin lapsilla on korvat?

– En näköjään. Ja juu, ostettiin me tämä siltä Amalian isältä.

– Minä pidän tästä talosta, vaikka katossa onkin tahra.

– Niin minäkin kulta.

EI TARVITSE OLLA PSYKOPAATTI TEHDÄKSEEN PAHOJA ASIOITA.

”Seisoin pihalla ja ihailin taloa. Sydämeni sykähteli villisti ja käteni hikosivat.”

Rauhalan perhe ostaa paritalon puolikkaan Liimatoilta. Siitä alkaa helvetti.

Anteeksianto on romaani talon hankkimisesta ja sen langettamasta kirouksesta. Se on kuristavassa otteessaan pitävä tarina siitä, mitä varjoissa alkaa tapahtua.

Niina Repo kirjoittaa vetävästi ja lukijaansa luottaen peitoksesta, vihasta, joka ottaa vallan sekä pimeydestä joka asuu meissä kaikissa.

ISBN 978-951-0-47673-4 | 84.2

www.wsoy.fi | Kannen suunnittelu Elina Warsta